

De danske Baptistmenigheders
Forenings-Konferents,

holdt i Kjøbenhavn d. 27. og 28. Juni 1873,

tilligemed den niende

Forbunds-Konferents

af de forenede Menigheder af døbte Christne

i

**Tydskland, Danmark, Sveits, Polen,
Rusland og Tyrkiet,**

holdt i Hamborg fra d. 27. Marts til d. 3. April 1873.

Et Udtog af Protokollerne i begge Konferentsers Møder.

Nakskov.

Trykt i Kjøbstovs Enkes Bogtrykkeri.

1873.

Forenings-Konferentsen.

De danske Baptistmenigheders aarlige Konferents blev afholdt i Kjøbenhavn den 27de og 28de Juni dette Aar, og tog, efter at der Aftenen iforveien var holdt Kjærlighedsmaaltid, sin Begyndelse den første Dags Formiddag Kl. 9. Psalmen 473: „I Herrens Huus er godt at boe“ osv. istemtes af de forsamlede Brødre, Br. Ryding læste den 98 Davids Psalme og Br. Eskild Jensen holdt Bøn. Derpaa bød Br. Købner Brødrene velkommen og udtalte det Haab, at Herren vilde være iblandt os ved vore Forhandlinger som han havde været iblandt os ved Kjærlighedsmaaltidet om Aftenen tilforn. Derefter blev Psalmen 273: „Bort Hjerte og vor Mund lovsynge“ osv. affungen og Konferentsen erklæret for aabnet.

Br. Købner valgtes nu med 27 Stemmer til Formand, Br. S. Hansen med 11 til Stedsfortræder, og fire Brødre, nemlig: J. P. Hansen, Chr. Larsen, E. Nielsen og N. Larsen, til at nedskrive Forhandlingerne. Derpaa optoges en Liste over de Afordnede. Følgende Brødre havde indfundet sig: fra Aalborg: H. Jensen Mølholm og P. Beck; fra Bornholm: P. E. Ryding; fra Farre: Dahlgren; fra Hals: Chr. Larsen; fra Tetzmark: E. Jensen og Simon

Krogh; fra Kjøbenhavn: Røbner, Stoel, Struve, Holst og J. Larsen; fra Langeland: A. M. Hansen; fra Vol-land: M. Larsen; fra Vøgstør: J. Sandberg; fra Dure: J. A. Petersen, N. Rasmussen og Hans Sørensen; fra Sipperup: N. Hansen; fra Eskildstrup: C. Christoffer- sen; fra Vandløse: Hans Larsen, Jens Larsen og And. Arilsen; fra Beile: Græse; fra Bestsjælland: Hans Pe- tersen. Desuden vare Missionærerne: S. Hansen, L. Jakob- sen, Ekman, B. Jensen, B. Schmidt og M. Larsen tilstede, samt en Deel Gæster, nemlig: J. P. Hansen fra Beile; J. C. Christensen fra Bekmark; Peter Sørensen, N. P. Jensen og E. Nielsen fra Aalborg; Jens Larsen fra Tjen; Søren Keilstrup fra Nørre Snede; B. Jensen fra Volland; Ole Christensen og A. Larsen fra Sipperup, og Andre.

S. Hansen, M. Larsen og B. Jensen bleve derpaa valgte til at ordne de indleverede Bømer, hvorover man tænkte at forhandle.

Da de ordnende Brødre ikke havde nogen Beretning at afgive, idet der intet Sted i Menighederne havde været gjort Fordring paa deres Bistand i det sidste Aar, blev Ordet først givet til de forskjellige Menigheders Repræsen- tanter og derpaa til Missionærerne. De første meddeelte No- get om Menighedernes Tilstand og Væxt og de sidste om deres Virksomhed paa de forskjellige Egne i Landet. Af alle disse Beretninger fremgik det, at uagtet der er Fred og Enighed i alle Menigheder, saa gaaer det dog meget smaat fremad med Guds Riges Udbredelse. Vel havde visse Me- nigheder haft nogen Tilvæxt; men andre havde derimod haft Afgang, og det som Følge af Uddelukkelse, Dødsfald og Udvandring. Kun et Sted i Jylland, var der en stærk Tilstrømning til Forsamlingerne, og en Mængde Opvækkel- ser havde fundet Sted; men kun saa Sjæle vare lagte til Menigheden paa disse Egne. I Henseende til det Udfør- lige af disse Meddelelser henvise vi til den danske Evange- list Nr. 7 og 8 for dette Aar. (Første Møde sluttedes Kl. 12 Middag.)

I det andet Møde, som tog sin Begyndelse Fredag Eftermiddag Kl. 3 og som aabnedes med Affhyngelsen af en Psalme og med en Bøn af Br. J. A. Petersen, læstes først Protokollen for første Møde, hvorpaa Missionærerne fortsatte deres Beretninger. Det Spørgsmaal: **Hvad kan der endnu fremdeles gøres for Guds Riges Udbredelse?** kom derefter paa Bane.

Da Br. E. Jakobsen havde bemærket i sin Missionsberetning, at det var vanskeligt at faae en eller anden Broder en Tur med sig ud paa Missionsmarken, idet J af dem, der undertiden havde ledsaget ham, vare reiste til Amerika og een af dem var bleven udeluft, saa gjorde Br. Dahlgren opmærksom paa, at der hos dem fandtes en Broder, som baade havde Hyst og Gaver til at gaae omkring og tale med Folk. Ham troede han, at Missionærerne kunde faae med sig paa deres Missionsreiser.

Et Brev fra vore Sødsfende i Odense blev derpaa læst. De ønskede, at Konferentsen vilde sørge for, at der blev ansat en Broder til at virke i Odense, da de nærrede det Haab, at Guds Rige derved vilde finde Fremgang.

N. Larsen meente, at de Brødre, som havde været paa Missionsstolen, burde see sig lidt omkring paa saadanne Egne. Han spurgte, om ikke Br. N. Rasmussen i Dure Menighed kunde besøge den nævnte Bp.

J. A. Petersen ansaae det fornødent, at Brødre, som kunde træde offentligt op, kom derhen.

Ryding foreslaaer, at Br. Schmidt foreløbigt opholder sig en kort Tid i Odense.

Sandberg foreslaaer E. Jakobsen.

Schmidt var villig dertil, om det var Herrens Villie.

Græse raader Br. Schmidt til, ikke at tage nogen Bestemmelse for længere Tid.

Røbner troer, at Br. Schmidt tilligemed Br. N. Rasmussen kunde virke til Velsignelse i Odense.

Ekmann fremkom med en Begjæring fra Søstrene i Beile; de ønskede en Arbejder mere. Paa Grund af hunslige Forhold saae Ekmann sig nemlig ikke istand til, især i Sommertiden, at virke saa meget i Missionen som

hidtil; dog da den Broder, der ønskedes til Medhjælper, foreløbig kunde begynde med at ledsage Br. Ekman, saa behøvede han just ikke at være Prædikant.

Struve foreslog Br. J. P. Hansen fra Veile.

M. Larsen foreslog Søs Jensen fra Høiby, som har været paa Missionsstolen.

Søs Larsen spurgte, om det ikke var upassende at udsende Brødre, som vare saa unge som den sidstnævnte Broder.

M. Larsen i Forening med Andre troede, at det nok kunde lade sig gjøre, at anbefale Søstrene i Veile Br. J. Jensen til at ledsage Br. Ekman.

Dette blev understøttet af flere Brødre, hvorved denne Sag endtes.

M. Larsen spørger: **Kan der ikke gjøres mere for Kjøbstæderne?** Han fremhæver, at skjøndt Stæderne tælle en stor Deel af Landets Befolkning, saa ere de dog hidtil meget forsoimte.

M. Larsen gjør opmærksom paa den store Bekostning, der er forbunden med at faae Forsamlingsplads i Kjøbstæderne.

M. Larsen mener ikke, det er saa vanskeligt, at faae Forsamlingspladser eller at faae dem betalt.

Hans Petersen beretter, at et Theater staaer aabent for dem i Skjelsjør til Afbenyttelse for Forsamlingen; men det koster 5 Rd. hver Gang.

L. Jakobsen troer ikke, at det er saa vanskeligt i Jylland med Hensyn til Betalingen; men Vanskeligheden ligger især i, at vi fattes Mænd, som kunne træde offentlig op paa saadanne Steder. Man seer desuden næsten altid, at der bliver Spetakkel. Han havde tidt ønsket, at vi havde et Par Mænd til at reise i Kjøbstæderne.

Dette var ogsaa flere Brødres Mening.

M. Larsen foreslaaer, at de Penge, der bleve sendte fra Amerika, maatte anvendes til derfor at uddanne saadanne Brødre, som kunde bosætte sig i Kjøbstæderne.

E. Nielsen spørger, om man ikke ogsaa kunde vente at faae Indgang ved at gjøre Huusbeføg?

M. Larsen svarer: At aflægge Huusbeføg i Kjøbstæderne frembyder den allerstørste Vanskelighed, idet man ikke engang kan komme ind, men bliver sædvanlig affærdiget ved Døren.

A. M. Hansen. Jeg boer kun en halv Meil fra Kjøbstaden. Vi have enkelte Gange, naar en fremmed Broder har været hos os og Forsamlingen har været tæt udenfor Byen, adverteret det i Avisen, men Ingen er kommen.

Græse glæder sig over, at den Sag, om Kjøbstadmissionen er kommen paa Bane.

J. A. Petersen mener, at det var godt, om Br. Schmidt kunde opholde sig deels i Odense og deels i andre Kjøbstæder, for Exempel Svendborg; men andre Brødre anfaae det for vanskeligt, da saadanne Ophold vilde koste for meget.

Sandberg spørger, om vi ikke strax kunde sende Br. M. Larsen, da det vilde vare for længe med Missions eleverne.

Røbner troer, at det paa Grund af M. Larsens Helbredstilstand er umuligt for ham, at reise saaledes som sidste Vinter.

M. Larsen haaber alligevel at kunne virke Noget for Guds Riges Udbredelse i Kjøbstæderne, men ønsker, at Br. Schmidt skal gjøre Begyndelsen. Kunne vi ikke give ham de Penge, der findes i Foreningskassen; thi uden mere Understøttelse kan han ikke reise i Kjøbstæderne.

H. Jensen Mølholm og Flere troe, det er bedst for Missionsærernes Virksomhed, at de opholde sig i længere Tid paa de Steder, hvor der er Udsigt til Fremgang.

Røbner spørger om Tilstanden i Foreningskassen?

Stoel var bange for, at Pengene ikke vilde slaae til.

M. Larsen. Jeg har altid hørt, at en Missionskasse bør aldrig have Penge liggende.

N. Larsen er af den Mening, at en Missionskasse ikke bør have Gjæld. Vel er der for Dieblirket, som Br. Stoel meddeler godt 100 Rd. i Foreningskassen; men vi ere nu ogsaa ved det Kvartal i Aaret, i hvilket der sædvanlig kommer mindst ind til velgjørende Diemed.

P. Beck. Naar der klages over, at der ere for faa Missionærer, fordi vi mangle Penges, saa er det en Skam, at vi lade Pengene ligge i Kassen uden at bruge dem.

Sandberg meddeler, at han har 10 Rd. med til Foreningskassen og siger, at naar hver Menighed har sendt et lignende Bidrag, saa have vi strax en Sum.

Tens Larsen raader til i denne Sag at forlade sig paa Herren.

Konferentsen vedtog strax at betale de i Kassen værende 100 Rd. til Br. Schmidt, for ved Hjælp af dem at reise til Kjøbstæder.

Sandberg troer, det var godt at benytte en Bøsse eller deslige ved Forsamlingerne i Kjøbstæderne, og det Indkomne kunde da maaskee dække en Deel af Udgiften ved Leien af Salen.

Det Spørgsmaal blev rettet til Broder Schmidt, om han var villig til at gaae ind paa det givne Forslag. Her- til svarede han, at han efter bedste Evne vilde paatage sig det.

Stoel spørger, hvad han i Fremtiden har at gjøre med Hensyn til Lønnen til Br. Schmidt. Flere Brødre sagde, det var ikke Meningen at sætte Br. Schmidt paa fast Løn. Dette frabad han sig ogsaa.

P. Beck glædede sig ved Schmidts sidste Udtalelse, da han troede, det altid var bedst, at en Missionær stolede paa vor Herre uden i Forveien at have faaet Løfte om Løn. Efter nogle Bemærkninger af Br. Røbner og Læsningen af et langt Brev fra vore Brødre i Amerika angaaende de tyske Anliggender, hvis Indhold Konferentsen samstemmede med og saaledes besluttede at bevare, endte dette Møde Kl. 7 med Bøn af Br. Simon Krogh.

Kl. 8 ledede Br. Schmidt en offentlig Forsamling i Kapellet.

Tredie Møde, som tog sin Begyndelse om Tønderdag Morgen Kl. 8, blev aabnet med Afhyngelsen af Psalmen 429. Br. Sandberg læste den 39te Davids Psalme og Br. Dahlgren holdt Bøn. Protokollen for det andet Møde blev læst og antaget med nogle Rettelser.

Dr. Købner fremsatte derpaa det Spørgsmaal: *Hvorledes kan Freden bedst vedligeholdes saavel i vore Menigheder som i deres gjensidige Forhold til hverandre?* Han sagde: Det Første, jeg vil bemærke, er, at naar der i andre Menigheder eller paa andre Steder iblandt Guds Børn skeer Noget, som er til Skade for Guds Navn og hans Riges Udbredelse, saa maa vi see at drage den Nytte og Lærdom deraf, at man ikke gjør sig skyldig i noget Vignende. Af Andres Skade bør man lade sig saaledes belære, at man ikke skal høste samme bittre Frugt som de. Vore Foreninger ere frie Foreninger, i hvilke Ingen er sat til at mestre de Andre. I vore Konferentser have vi derfor ingen Ret til at beslutte Noget, som Andre skulle tvinges til at gjøre. Vi tør paa ingen Maade bruge Stokken mod hverandre. Herskab, Magt og Tvang ere udenfor Christendommens Natur. Det Forhold, vi bør staae i til hverandre, minder Paulus om, naar han siger, at vi ere Børn og at vi forstaae Stykkeviis. Som de, der ere usforstandige Børn allesammen, kunne vi ikke være beklædte med Myn- dighed til at paatvinge Andre vore Meninger. Har jeg en Mening, saa har jeg Lov til at have den, men en Anden har ligesaa stor Ret til at have sin. Sa vare vi „useilbare“, som Paven udgiver sig for, da kunde vi fordre, at Andres Mening skulde rette sig efter vor, men det ere vi ikke. Jeg giver Enhver Lov til at have sin Mening, om den end er aldeles modsat min, men jeg tillader Ingen at gjøre sig til Dommer over min Mening.

Det næste, der er nødvendigt, for at vedligeholde Freden, er, at vi vise os noisomme med Hensyn til den gjensidige Overensstemmelse. Det er en herlig Ting, at vi stemme overeens, men vi bør som Svage og Daarlige ikke fordre for megen Overensstemmelse. Vi have een Herre, een Tro, een Daab, og det er vor Glæde; men der kan være mange Ting, i hvilke vi ikke stemme overeens. Vi have Ret til at belære hinanden med Guds Ord og at fortælle det for hinanden efter bedste Overbeviisning. Men vi maa gjøre en Forskjel imellem det i sig selv useilbare Guds Ord og vor Opfattelse af dette Ord, hvilken Opfattelse saa let er usuld-

kommen og mindre eller mere feilagtig. Vi have Ret til fri og aabent at udtale vore Meninger om en Sag, men skulle lære at finde os i, at Andre tænke anderledes end vi. Følge vi ikke denne Regel, saa sætte vi let ondt Blod i hverandre. Det er en afgjort Sag, at vor Herre har om Alting en bestemt Mening, som er den eneste rigtige, og det bør være os om at gjøre at kjende og følge den; men det er en anden Ting med mennefskelige Meninger, dem ere vi ikke bundne til. Enhver for sig maa, uforstyrret af Andre, følge den Overbeviisning, han har øst af Guds Ord.

Det er navnlig ofte Forstanderen, der afstedkommer Ufred, især naar han vil have sin Mening sat igjennem. Naar han bliver ved at tale og tale, for at faae sin Mening til at seire, saa stæer der let skrækkelige Optrin i Menigheden. Sa det kan jo endog komme saavidt, at Forstanderen opløser Menigheden og danner en ny, hvortil han aldeles ingen Berettigelse har. Kjende vi lidt til Kirkehistorien, saa vide vi hvorledes den kirkelige Elendighed kom. Der fandtes først Eldste og Lærere til at forestaae Menighederne; men da de vilde have mere at sige, end der tilkom dem, saa bleve de til Præster, Bisper og Paver, som herskede med uindskrænket Myndighed.

Hvad der engang er steet, kan stæe igjen, naar vi ikke ere paa vor Post, og derfor vilde jeg mod det Ansøgte gjerne advare Brødrene, at vogte sig paa det Omhyggeligste for alt Saadant.

Et andet Spørgsmaal er: Hvad have vi danstke Baptister at vogte os for, naar vi med Grund ville haabe, at Herren skal bevare os og udbrede os? Store Forsyndelser og Fald kunne indtræde, som vi have seet. Dog gives der et Par Ting, som vi fremfor andre maa vogte os for, naar Herren ikke skal drage sin Haand fra os. Vor Kraft ligger i, at Gud er med os. Verden kan ikke stæde os, naar Gud staaer os bi og holder os ved sin Haand. Men vi trues af Noget, som kan stæde os saare meget, og det er, naar vi begynde at affie Myggen og nedsluge Kamelen. Begynde vi, som Pharisaerne, at bevise Haardhed og Strengthed i een Henseende, især med Hensyn til Menin-

ger om Eet og Andet, som ligger langt fra Christendommens Hovedlærdomme, men derimod Overbærenhed med Ting, som i Virkeligheden ere store Synder, saa lader Gud os omfider falde. Naar der gjøres uhyre Ophævelser af Ting, som i sig selv ikke ere Noget, saa geraader man saare let ind i et skrækeligt Farvand. Naar det betragtes som en spær Forskyndelse, at man har en anden Mening om Tilstanden paa en Deel af den nye Jord, eller deslige, end Andre, men derimod ikke betragtes som aldeles nødvendigt, at man viser overbærende Kjærlighed; naar det tillades Een, at være fjendtligsindet og uforsonlig mod Andre; naar det tillades Een at hævne sig: da mener jeg, at Saadant er at affie Nyggen og nedsluge Kamelen. Begaaer en Lærer en Feil, saa bør han, ifølge sin Stilling, høre sig mere end en anden Broder, det følger af sig selv. Men naar en Høitstaaende iblandt os kan paa den ovenomtalte Maade forsee sig mod Moralloven, uden at der siges Noget til ham; naar han tvertimod undskyldes, medens Andres langt mindre Feil, som af dem erkjendes og tilstaaes, betragtes, som utilgivelige: da indtræder en saadan Tilstand iblandt os, at vi, efter min Overbeviisning, kunne vente, Herren drager sin Haand fra os.

Saa er der en Ting til, som kan bevæge Gud til at vende sig fra os. Det er aandeligt eller confessionelt Hovmod! Det er ofte skjult for os, at vi ere hovmodige. Man kan i Hovmod troe at være Noget, fordi man er overbeviist om, at have Sandheden paa sin Side, som for Exempel med Hensyn til Daabsspørgsmaalet og Wienighedsdanelsen. Men hvad kan dette Sidste nytte os, naar vi ikke elske Jesus. Naar Andre, som ikke ere Baptister, elske ham mere end vi, saa ere de ham ogsaa elskeligere og nærmere end vi. Er det sandt, at Herren har aabenbaret os mere Sandhed end Andre, saa bør vi ogsaa elske Jesus mere end de. Men komme vi til at ophøre os over Andre, fordi vi forstaae Guds Ord bedre, saa vender vor Herre sig bort fra os; thi han taaler intet Hovmod. Det var, hvad jeg paa det hjerteligste vilde minde mig selv og Eder om.

Jesus Læreren gjorde opmærksom paa, at det syntes

ham, som om Paulus dog ikke meente, at han vedblev at være barnagtig, idet han siger: „Da jeg var et Barn, tænkte jeg som et Barn, talede jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand afslagde jeg det Barnagtige“, og idet han tillige siger, at vi skulle være Børn i Ondskab, men derimod fuldvogne i Forstanden.

Rydning. Den første Sætning, Br. Købner anførte, var som talt ud af mit Hjerte. Jeg ønsker ogsaa Frihed for mig selv og Andre. Vi bør kun være en raadgivende Forsamling og aldrig nogen tvingende. Vi behøve ikke at gaae til andre Lande, for at søge Advarsler; vi have havt lignende Ting i Kjøbenhavn i tidligere Tider. Dog Herren har gjort Sagen god. Lad da Enhver have sin Mening, at vi kunne leve i Fred. Vi maa respectere Andres Frihed og Mening.

Hans Larsen bemærker, at vi baade i Tale og Skrift bør holde os til Guds Ord, at vi kunne sige: Der staaer det skrevet! Hvad vi ikke kunne bevise af Skriften, det bør vi helst tie med.

Sandberg udtaler sig i samme Retning som Hans Larsen.

J. A. Petersen mener, at naar man forfatter et guddeligt Skrift, saa bør det være overeensstemmende med Guds Ord; men det er en anden Sag, naar man udvikler sine Tanker om et eller andet Emne, som ligger udenfor det, der er aabenbaret os i Guds Ord, saasom hvad der angaaer Astronomi og deslige.

Ekman synes, at vi komme ud fra Sagen. Vi bør tale om, hvorledes vi kunne bevare Freden iblandt os. Et godt Middel dertil er, at vi vogte os for at tale om Andres Feil; thi dette har ofte bidraget til Ufred iblandt Søfrende og i Menigheden.

Stoel. Enhver, som her er tilstede, veed sikkert noget om hvorledes det i tidligere Dage har været i Menigheden i Kjøbenhavn. Ikke alene Forstanderen vilde have noget at sige, men enhver vilde tale og kritisere over den Anden og især over Forstanderen. Der reisste sig da et Parti, som vilde være de sande Christne; men uagtet de

meente, at de vilde handle ret, ja gik de samme Vej som de Andre, og hvor ere de nu? Maatte vi mindes de Ord: „Saa giver da Aigt paa Eder selv!“ Gjøre vi ikke dette, saa gaaer det snart forkeert med os.

S. Hansen. Enten maa vi fatte os kort, da vi have mange Ting at forhandle, eller vi maa blive her et Par Dage til.

M. Larsen. Vi have et Par andre Gjenstande, der maa betragtes som Livsspørgsmaal.

Rydning. Det var Livsspørgsmaal, som vi have alt om.

Røbner, som havde det sidste Ord i denne Sag, tilføiede: Jeg troer at have taget Hensyn til Guds Ord i hvad, jeg har skrevet. I Hensende til den Bemærkning af Br. Jens Larsen, at vi ikke bør være barnagtige, vil jeg blot tilføie, at Paulus sammenligner Tilstanden „nu“ med Tilstanden „da“, det vil sige dette Liv med det tilkommende. Mandomsalderen, han taler om, kommer altsaa først.

Søren Mørgaard. Jeg troer Konferentsen vil være enig med mig i at formane alle Forstandere, Lærere osv. til at bede og til paa enhver mulig Maade at virke for, at Fred og Enighed maa bevares i Menighederne, da vi have erfaret de sørgeligste Følger af det Modsatte.

Der fremlagdes derpaa en Begjæring fra nogle Sødskende i Høiby Menighed. De ønskede istedetfor at høre til den nævnte Menighed at høre til Menigheden i Sipperup.

N. Hansen siger, at de vel gjerne ønskede deres Menighed forøget, men dog nødig vilde have det paa en anden Menigheds Bekostning. Hvor disse tre Sødskende stode, som havde sendt denne Begjæring, fandtes desuden et Par Sjæle, som gjerne ønskede Daab; men de vilde ogsaa høre til samme Menighed som de tre. Grunden til dette Ønske ligger os noget skjult.

Søren Hansen. Det Vanstelige deri er, at der er et Band imellem disse Sødskende og Menigheden i Sipperup. Vi bør tale baade med Høybymenigheden og disse Medlemmer desangaaende.

Jens Larsen understøtter dette og tilføier: Naar en

Forstander og et Par Andre med ham optage og udelukke Personer uden Menighedens Vidende og Samtykke, saa er det ikke at undre over, at Misligheder opstaae. Hvor kan der, hvor Saadant gjøres, ventes Fred og Enighed i Menigheden?

Rydning foreslaaer at sende to af de ordnende Brødre derhen, for at ordne Sagen paa bedste Maade.

Dette blev understøttet af mange Brødre.

Røbner udtalte sig for det Samme og bemærkede: Der bør gjøres Alt for at forebygge, at Sødskende, som boe paa et Sted, høre til to Menigheder; men naar de ikke kunne betages til at give efter deri, bør de have deres Frihed.

S. Hansen foreslog, at sende to Brødre til dem.

Jens Larsen meente tre.

Man besluttede at sende to.

Fra Anders Christensen fremførtes derpaa det Spørgsmaal: Synes Konferentsen ikke, at det kunde være godt og nyttigt, at de danske Menigheder forenede sig om at indgive et Andragende til Regeringen, om at erholde Landets Skoler til Forsamlinger, hvor og naar det gjordes fornødent, især paa Landet?

Efterat man havde udtalt sig om denne Sag, som man ikke troede, vilde føre til noget Resultat, forlod man den, idet man var af den Mening, at Sogneraadet havde Magt til at negte eller tillade i et saadant Tilfælde, hvorfor man fik at henvende sig til dette.

En anden hermed beslægtet Gjenstand kom derefter paa Bane.

E. Nielsen ønskede, at der blev indgivet et Andragende til Regeringen, om at faae Lov til at synge og bede ved Sigbegængelser paa Kirkegaarden.

Det blev meddeelt, at dette tillades somme Steder, men andre Steder ikke.

J. A. Petersen fortalte et Tilfælde fra Fyen, ved hvilket det havde været ham tilladt at tale paa Kirkegaarden.

Konferentsen besluttede derpaa at sende et Andragende til Regeringen desangaaende.

Tre Spørgsmaal af N. Larsen kom dernæst under

Forhandling, nemlig: Hvad bør Guds Børn gjøre, for at holde Verdslighed ude af Menighederne? Hvad bør de gjøre, for at udrydde den af de Menigheder, i hvilke den allerede har fundet Indgang? Og: Hvilken Klæde dragt er „sømmelig“ for de Christne?

Han agtede just ikke selv at sige sin Mening desangaaende, men ønskede at høre Brødrenes, da Meningerne i Henseende til den rette Maade, at holde Verdslighed ude eller at udrydde den, maaskee vare forskjellige. Nogle vilde maaskee bruge Evangemidler; Andre Kjærlighedsmidler derimod. Han selv var for de sidstnævnte.

M. Larsen. Hvad er Verdslighed? Det er en Ting, som vi først bør undersøge. At Verdslighed er en Fordærvelse for Menighederne, er indlysende.

Jens Larsen. Vi bør ret inderlig have Sindet og Hjertet henvendt til Jesus, til Himlen og de evige Ting, derved vil Verdslighed holdes borte fra os og Menigheden.

Sandberg. Vi bør vogte os for at indføre Verdslighed i Menigheden ved verdslige Medlemmers Optagelse; thi er den først inde, da er den vanskelig at faae ud igjen. Røbner. Hvad er Verdslighed for en Ting? det maa vi først undersøge.

A. M. Hansen. Hvad Een kalder Verdslighed, kalder en Anden ikke Verdslighed, derfor er det godt at vide, hvad der skal forstaaes derved.

C. Christoffersen. Naar vi ikke elske Jesus ret, saa ere vi verdslige, saa tabe vi os let i Verdens Ting og blive Verden lig i vort Liv og Levnet.

J. A. Petersen taler om, hvorledes det Jordiske saa let kan føre os bort fra Gud og til Verden. Det havde han selv erfaret. Naar han havde meget med det Jordiske at gjøre, saa blev han let utilfreds og ukjærlig i sit Forhold. Naar det Jordiske indtog den Plads hos os, som tilhørte Jesus, saa vare vi verdslige.

S. Krogh. Verdslighed er „Kjødets Lyst, Dinenes Lyst og Livets Hoffærdighed“. Hvis vi elske det, saa er „Faderens Kjærlighed ikke i os“.

And. Arilsen. Kjærlighed til Verden og til sig selv,

er Verdslighed. Det er Ting, som Verden gjør sig skyldig i, og deri burde vi ikke ligne den.

Røbner. Som Br. Carl Christoffersen rigtig siger, ligger Grunden til Verdslighed deri, at vi ikke elske Jesus. Der kunne være mange Ting, som vidne om, at et Menneske i Birkeligheden er verdsligt, skjøndt han synes from. Naar de, som kalde sig Guds Børn, lægge deres Penge paa Ristebunden eller paa anden Maade samle jordist liggendefæ i Stedet for at anvende deres Guds til Guds Riges Ud bredelse, saa ere de verdslige. Som Guds Børn bør det os at lebe for Gud, ikke for at efterlade vore Børn denne Verdens Skatte. Vi bør ikke handle som denne Verdens Børn, men som de, der ere døde med Christus og opstandne med ham.

N. Hansen. Kær Omgang med Gud vil holde Verdslighed borte fra os.

M. Larsen. Verdslighed kommer sædvanlig ved den Enkelte, men den smitter førend man aner det. Missionærer og deres Hustruer burde i saa Henseende gaae foran med et godt Exempel paa Simpelt; thi hvad man saae hos dem, efterlignede man let.

Holst siger, at det, der var sagt, var Sandhed, som burde tages til Hjerte. Han troede, at kjerlige Formaning er var det bedste Middel til at holde Yppighed i Klæde dragt borte fra os.

Nogle Brødre i den aalborgste Menighed havde sendt Konferentsen et Par Ord, med hvilke de anbefalede Maadehold med, saavel i Konferentsforhandlinger som i Evangelisten at rose Menighedernes Tilstand.

N. Larsen sagde, at han rigtignok havde optaget Breve i Evangelisten, i hvilke det meddeelttes, at en Menighed havde Fred og Ro og deslige. Han troede heller ikke, at det just stod daarlig til i en Menighed, fordi der var Et og Andet, som kunde ønskes at være bedre.

Efter en længere Drøftelse af Ting, som henhørte til det Anførte, sluttedes dette Møde med Bøn af S. Hansen.

Fjerde Møde, Løverdags Eftermiddag, tog sin Begyndelse Kl. 3 med Bøn af Br. Ryding.

Simon Krogh forelagde det Spørgsmaal: **Hvorledes kan Br. Søren Hansen, da han endnu holder fast ved sin forudomtalte Overbeviisning, at Kristus ikke er død for Alle, dog stemme for det Modsatte, hvilket skete paa sidste Konferentse?**

S. Hansen svarede, at han i een Henseende troede, at Kristus var død for Alle, men ikke i en anden.

Dette Spørgsmaal ledte Talen hen paa Udbælgelsen; men som forhen kom der intet Resultat ud af Diskussionen desangaaende, fordi, som Br. Købner bemærkede, denne Sag var en Helligdom, som intet Menneske maatte foretage sig at ville gennemskue.

Det Spørgsmaal blev derpaa rettet til Konferentsen: **Bør ikke enhver Broder paa Stedet, hvor Konferentsen holdes, eller som er tilstede som Tilhører have Ret til at udtale sig og at stemme?**

De fleste Brødre meente, at det var bedst, at det vedblev at være som hidtil, at Enhver nok maatte udtale sig; men at kun de maatte stemme, som vare afordnede af Menighederne.

Der blev dernæst spurgt: **Er det nødvendigt, at der afholdes Konferentse hvert Aar?**

Sandberg fremkom med dette Spørgsmaal, fordi enkelte Brødre meente, det var bedre, for Beføstningens Skyld, at afholde Konferentse noget sjældnere.

Flere Brødre syntes, det var ønskeligere at komme sammen oftere, fordi Broderkærligheden derved bestyrkedes, og dette langt overveiede de Beføstninger, som vare forbundne med Konferentserne.

Købner. Hovedudbyttet af Konferentserne er ikke det, der findes i Protokollerne; men den indbyrdes Forbindelse mellem Guds Børn.

Det Spørgsmaal: **Er det en Gæde for en Christen at ryge Tobak?** blev strax uden videre Drøftelse besvaret med Nei, da det naturligviis var bedre at lade det være.

Endeel Brødre fra Aalborg Menighed havde indsendt det Spørgsmaal: Var det Brev fra Helge Aagesen, som for to Aar siden blev læst paa Konferentsen i Veile, selve Originalen eller idetmindste overeensstemmende dermed?

M. Larsen. Paa disse Spørgsmaal maa vi svare Nei. Efter Konferentsens Afholdelse i Veile bleve vi underrettede om, at Brevet var en Afskrift af Originalen med Tilføininger i Parentheser; og at disse Tilføininger ikke vare Aagesens; men Afskriverens. Til disse hørte ogsaa den Ytring, at Uger kunde hengaa uden at en Christen behøvede at komme til Naadestolen, men dengang, vi læste Brevet, vare vi uvidende herom.

Der blev dernæst spurgt: Bør der ikke gjøres Mere for at forbedre Sangen i Menighederne, og hvorledes kan dette opnaaes?

J. P. Hansen. Jeg troer, at det er nødvendigt, at Sangen bliver forbedret, fordi den hører med til Menighedens Opbyggelse. Jeg ønsker ogsaa at høre Konferentsens Mening derom.

Mange troede, at det ikke alene var ønskeligt, men ogsaa nødvendigt, at Sangen blev forbedret.

C. Christoffersen sagde, at en daarlig Sang skadede Opbyggelsen, og at den tillige var en Hindring for en god Prædiken.

Røbner. Med Hensyn til Maaden, paa hvilken Sangen kan forbedres, foreslaaer jeg, at Menighederne-see sig om efter Brødre, som have Sangtalent. Disse Brødre kunne saa erholde Underviisning her i Kjøbenhavn hos Dr. H. Larsen, som underviser i Sang. Jeg haaber, at denne Broder er villig til at meddele dem denne Underviisning.

H. Larsen erklærede sig villig dertil.

Følgende Forslag: Denne Konferents troer, at der bør gjøres mere end hidtil, for at forbedre Sangen i vore Forsamlinger, blev eenstemmig vedtaget.

Følgende Valg og Bestemmelser bleve derpaa tagne:

Til ordnende Brødre for næste Aar valgtes: Røbner, S. Hansen, N. Larsen, M. Larsen, E. Henriksen, og Kyding. Selv vælge de deres Formand.

Til at reise til Høiby Menighed valgtes S. Hansen og M. Larsen.

Det blev dernæst vedtaget at lade et Udtag af Protokollen trykke som færdvankig, hvilket overlodes til N. Larsen.

Næste Aar afholdes Konferentsen i Aalborg Menighed.

Stoel foreslog, at der ogsaa i Aar skulde afholdes et Bønemøde for Søndagsskolen og Medlemmernes Børn.

Det blev vedtaget at afholde et saadant 1ste Søndag i August.

Protokollen for tredie Møde blev nu læst og antaget med nogle Rettelser.

Foreningskassens Regnskab for sidste Kvartal blev læst, hvorpaa det blev besluttet at lade hele Foreningskassens Regnskab for sidste Aar udførligt optages som Anhang til Protokoludtoget.

Konferentsen blev derpaa sluttet med en kort Tale og en hjertelig Bøn af Br. Røbner.

Foreningskassens Indtægt og Udgift

fra 22. Juni 1872 til 28. Juni 1873.

	Af	Li	B
Kassebeholdning, 22. Juni 1872	150	2	7
Fra Aalborg indkom	177	"	12
— Abbetved	49	1	12
— Bogense	2	2	"
— Bornholm	13	1	8
— Chicago	10	"	9
— En Enke fra Sjælland	5	"	"
— Estildstrup	48	"	"
— Hals	28	"	"
— Høiby	15	"	"
— Frederikshavn	10	"	"
— G. B. M.	5	"	"
— J. P.	2	"	"
— J. K.	10	"	"
— Jeshmart	11	"	"
— Kjøbenhavn	111	1	4
— Langeland	10	"	"
— Lolland	31	5	7
— Løgstør	30	"	"
— Nure	17	"	"
— Slagelse	35	3	"
— Sipperup	28	1	4
— Vandløse	107	"	"
— Veile	12	"	"
— Søren Hansen (som Gave fra Jeshmart)	10	"	"
Fra L. Jakobsen (som Gave fra Jeshmart)	10	"	"
Renter fra 28. Jan. 1872 til 28. Juni 1873	4	1	14
Konferentse-Forhandlinger for 1872	24	2	8
Indtægten i 1872/73:	907	5	9
Udgiften var: Til Søren Hansen	266	4	"
" W. Jensen	133	2	"
" L. Jakobsen	200	"	"
" B. P. Schmidt	110	"	"
" D. Christensen	70	"	"
For Konf.-Protokollernes Trykning	25	"	"
Til Br. A. P. Stoel	25	"	"
" Skrivematerialier og Borte	2	5	"
Udgift i 1872/73:	832	5	"
Kassebeholdning, 28. Juni 1873:	75	"	9

Forbunds-Konferentsen.

Den niende Forbunds-Konferents af de forenede Menigheder i Tydskland, Danmark, Sveits, Rusland og Polen afholdtes i Hamborg fra den 27de Marts til den 3die April d. A. Den aabnedes første Dags Morgen Kl. 9 med Sang og Bøn samt Læsningen af den 27de Davids Psalme og 1. Cor. 13 Kap. Br. Ducken holdt derpaa en kort Velkomsttale, hvorefter han meddeelte, at det havde behaget Herren, at bortfalde hans Hustru Dagen tilforn. Han indbød med det Samme Konferentsens Medlemmer til at ledsage hende til Graven om Lørdag Eftermiddag Kl. 4.

Efter at endnu nogle Brødre havde holdt Bøn, tog det første Møde sin Begyndelse dermed, at Brødrene indleverede deres Fuldmagter. Det viste sig herved, at 124 Afordnede og 13 Gjæster allerede havde indfundet sig.

Br. Windolf afgav derpaa en udførlig Beretning angaaende de forskjellige Kasser's Indtægt og Afgift i de sidste tre Aar. Af disse Regnskaber hid sættes her følgende Udtoget:

Indtægt og Udgift

fra d. 1ste Jan. 1870 til d. 1ste Jan. 1873:

	Beholdning d. 1/1 70.		Indtægt 70—72.		Udgift 70—72.		Beholdning d. 1/1 73.	
	Rd	Sk	Rd	Sk	Rd	Sk	Rd	Sk
Forbundskaſſen	321	21	631	67	4160	48	789	26
Forbundsmissionen	2400	—	3996	82	—	—	533	32
Forbundsſonden	2689	22	800	—	2666	64	1403	86
Miſſionsſkolen	652	—	—	—	1285	32	1629	66
Miſſionen i China	—	—	2428	34	1450	64	—	—
Miſſionen i Afrika	—	—	1175	48	1175	48	—	—
Miſſionen i Spanien	115	—	28	42	—	—	143	42
Miſſionen iblandt Soldater	—	—	4197	5	2107	13	2089	88
Invalidaſſen	213	14	907	36	866	64	253	82
Udlaant til det hamborgſke Kapel	800	—	—	—	—	—	800	—
Waiſenhuuſkaſſen	463	7	1034	83	1300	—	197	90
Udlaant til det hamborgſke Kapel	1200	—	—	—	—	—	1200	—
De Nødtiende	2434	—	4	44	1967	20	471	24
Enkaſſen	925	64	2091	—	2850	—	166	64
Paſt Kapital	7066	64	—	—	—	—	7066	64
Laanekaſſen til Kapelbyg- ning	3546	66	19305	32	22233	6	618	92
Udlaant til 21 Debitorer	22673	32	—	—	—	—	22673	32
For de Forfulgte	147	77	6	64	—	—	154	45
Bandlidte i Tyskland	—	—	880	16	173	32	706	80
Summa	45647	79	37487	69	42836	3	40499	49

Enkaſſen har en Grundkapital paa 7066 Rd. 4 Mk., ſom indbringe 282 Rd. 4 Mk. i aarlig Rente, og desuden 78 Deeltagere, af hvilke enhver betaler 5 Rd. 2 Mk. aarlig, altſaa 416, ſom lagte til Renterne er 698 Rd.; men naar 12 Enker faaer 66 Rd. 2 Mk. hver om Aaret, ſaa bliver der en Underballance af 101 Rd. 2 Mk., naar Grundkapitalen ikke ſkal roes.

Statiftiken for de ſidſte tre Aar blev nu fremlagt. Det viſte ſig, at Forbundets ſamtlige Menigheder havde formeret ſig med 1341 Medlemmer, hvorved deres Antal var voget til 19,559 Sjæle. Følgende er en Fortegnelse over Tilvæxt og Afgang i de tre Aar:

Statistik for 1870—1872:

Medlemmer i:	Indf. land.	Dan. mat.	Solland.	Sveits.	Polen.	Rhed-land.	Tyrfict.	Nifria.	Spæte Forbunder.
Silvært:									
Reb Daab	2955	838	33	88	877	343	24	91	4749
" Ribeaabryd	1146	60	2	49	195	282	2	3	1739
" Bjelnapagelse	545	86	1	24	53	146	8	40	844
Summa....	4646	434	36	161	1125	771	29	134	7382
Stiftang:									
Reb Døden	726	83	4	10	22	37	5	9	896
" Portreise	1849	84	—	28	203	257	10	6	2637
" Ubbanbring	405	64	4	—	50	—	1	—	524
" Udtæbelse	75	7	—	11	—	—	—	—	93
" Udbetjelse	1286	136	12	41	173	196	23	78	1945
Summa....	4341	374	20	90	548	430	39	93	5995
Reen Silvært	305	60	16	71	577	281	10	41	1341
Medlemmernes Antal ved Gønden af 1869	13539	1866	90	296	771	1186	120	350	18218
Medlemmernes Antal ved Gønden af 1872	13844	1926	106	367	1348	1467	110	391	19559
Menighbeternes Antal ved Gønden af 1869	72	18	1	3	1	4	1	1	101
Dprettede i de tre Aar	1) 5	—	—	—	4) 1	1) 1	—	—	5
Dppløste bløde	75	18	1	3	2	5	1	1	106
Menighbeternes Antal ved Gønden af 1872	2) 2	3) 1	—	—	—	—	—	—	3
Stationernes Antal ved Gønden af 1872	73	17	1	8	2	5	1	1	108
	949	108	5	15	79	45	7	16	1224

1) Skolesten, Stiel og Rommanden. 2) Børnsbort og Rødsberg. 3) Gødelig. 4) Kurweid. 5) Dvæle.

De ordnende Brødre afgave nu deres Beretning. Formedelfst Krigen kom Missionskolen ikke i Gang 1870. Paa Grund af Svaghed maatte Br. Müller i Sprindt nedlægge sit Embede. Hans timelige Stilling blev ordnet saaledes, at der blev tilstaaet ham 66 Rd. 4 Mk. aarlig af Invalidkassen og 33 Rd. 2 Mk. af Menigheden. Br. Willrath blev sendt den tydske Menighed i London til Hjælp. Forholdet paa en Station i Curland gjorde det fornødent at sende Brødre derhen at ordne Sagerne.

I Aaret 1871 blev der atter tænkt paa at iværksætte Missionskolen, men endnu uden Resultat. En Sag i Grodzisko blev ordnet. Ifølge den hamb. Menigheds Begjæring blev der bevilget den et Kaan paa 2666 Rd. 4 Mk. af Invalidkassen og Waisenhuus-kassen. Et Par Ansøgninger vare blevne sendte til den preussiske Regering. En sørgelig Adskillelse havde fundet Sted i Hamborg. Uagtet der var ført flere Forhandlinger bezangaaende, havde disse dog ikke ført til noget Resultat. Døde vare i de sidste tre Aar: Brd. Schaufler, Bohlken, Gerlach, Telskamp og Völker. Flyttet vare: Bues til Bremen, Hr. Liebig til Stettin, Lorders til Berlinchen og Willens til Halsbeck. — Menighederne i Kiel og London havde meldt sig til Optagelse i Forbundet. Br. Dncken meddeelte sluttelig om en Reise til Sveits, hvor han havde leiet et Forsamlingslokal paa 2 Aar.

Konferentsen konstituerede sig nu. Dncken blev valgt til Formand, Gützau og Becker til hans Stedfortrædere og 8 Brødre til Skrivere. Til Møderne blev Tiden fra Kl. 9 til 12 Formiddag og fra Kl. 4 til 7 Eftermiddag fastsat.

En Komitee til at ordne de Sager, om hvilke man agtede at forhandle, blev derpaa valgt, hvorefter 1ste Møde sluttedes med Bøn.

Andet Møde, Torsdag Eft. Kl. 4, tog sin Begyndelse med Sang og Læsning af den 90 Davids Psalme. Br. G. W. Lehmann og efter ham 6 andre Brødre holdt Bøn, Protokollen blev læst og antaget. Røbner tog derpaa Noget tilbage, som han havde ytret til Br. Dncken, fordi det

var, blevet misforstaaet og saaledes havde faaret en Deel Brødre. Da dette var skeet meddeelte Br. Gölzau Noget om November Kommissionens Bestræbelse for at ordne Sagerne imellem Hamborgerne og Altonaerne, hvilket ikke var lykkedes den. G. W. Lehmann berettede derpaa, at han havde sendt to Ansøgninger til Regjeringen angaaende Corporationsret og Afskaffelse af personlige Udgifter til Kirken. Han havde besøgt Minister Falk. Denne havde jagt ham, at disse Sager stode i Forbindelse med en ny Lov, som agtedes udgiben. Den nye Lov skal i nogle Henseender ikke være gunstig for os; men for Diebliffet var der ikke Noget at gjøre derved.

Tredie Møde, Fredag Formiddag den 28de Marts aabnedes med Sang, Læsning af Dv. Psalmer 100 og 145 og Bønner af et Par Brødre. Efterat Protokollen var læst, blev der talt en Deel om vore tyske Tidsskrifter. Nogle Brødre, som maaskee ikke huskede paa de fattige Søndstende, vilde have alle vore Blade forenede til eet, andre vilde have dem deelt i to: Et Blad for Borne og eet for Børn. Resultatet blev dog kun, at Missionsbladet skulde gjøres $\frac{1}{2}$ Gang saa stort som det er og derved fordyres fra 2 Mk. til 2 Mk. 10 p om Aaret.

Sagen angaaende Menigheden i Hamborg og Menigheden i Altona kom nu paa Bane. Det vedtoges, at de tre Brødre, Ducken, Lehmann og Røbner, skulde først tale sammen om denne Sag, hvorfor Konferentsen skulde begynde en Time senere om Eftermiddagen. Talen dreiede sig derpaa om den tyske Psalmebog, som nogle Brødre ønskede forstørret med en Deel Psalmer, passende for Unglings- og Jomfruforeninger og ved andre Leiligheder. Br. Røbner blev anmodet om at ordne et Tillæg til den nævnte Psalmebog.

En Broder fremførte derpaa det Spørgsmaal, om en Kvinde, som paa en slyndig Maade havde ladet sig skille ved Retten fra sin Mand og derpaa havde gift sig med en anden, hun allerede for Skilsmisssen havde Bekjendtskab med, kunde

gjenoptages i Menigheden? Konferentsen besvarede dette med Nei, fordi den nævnte Person jo stedse levede i Egtetabsbrud, idet hendes egentlige Mand endnu levede.

Et Brev fra Menigheden i Bihoffszell blev læst, hvorefter Mødet sluttedes med Bøn.

Sjette Møde, Fredag Eft. den 28de Marts. Et Psalmers blev affunget og en Broder holdt Bøn. Protokollen blev læst. — En Sag, angaaende Reiser om Søndagen til Markeder, som afholdtes om Mandagen, blev nu forhandlet. Br. G. W. Lehmann blev anmodet om at sende en Pition til Regjeringen med den Begjæring, at den vilde foranstalte Markederne om Tirsdagen. — Br. Becker meddeelte derpaa, at de tre Brødres Sammenkomst om Eftermiddagen ikke havde ført til noget Resultat. Broder Duden havde ikke indfundet sig i Konferentsen, fordi han var svag. — Br. Alf fortalte Noget om Menigheden i Kicin og den udelukte Br. Rohners Forhold i Lodz. Han udbredte falsk Røre og søgte efter at oprette en Menighed. Konferentsen anbefalede Medlemmerne i Lodz, at agte paa Guds Ord: „Sty et fjatterst Mennefte!“ Den foreslog tillige, at de nærliggende Menigheder skulde komme Br. Alf til Hjælp imod Rohner. — Mødet sluttedes derpaa med Bøn.

Sjette Møde, Lørdag Formiddag, den 29de Marts. Efter at der var sunget en Psalme, læst et Stykke i Guds Ord og holdt Bøn af Br. G. W. Lehmann og Grau, blev der bragt Konferentsen en Hilsen fra Br. Duden, som ikke kunde være tilstede. Han bad om Deeltagelse ved sin Kones Begravelse, som skulde finde Sted om Eftermiddagen. — Da Br. Duden ved Sammenkomsten med de to Brødre havde ytret, at de Afordnede fra den hamb. Menighed ikke vare forsynede med Fuldmagt til at forhandle angaaende den altonaske Menighed, for at komme til et Forlig med denne, saa sønstede Br. G. W. Lehmann, at de nævnte Afordnede bleve forsynede med saadan Fuld-

magt i Menighedsforhandlingen om Søndagen, Pielstied svarede hertil, at de havde vel Fuldmagt, men en saadan, som Br. Lehmann ønskede, kunde de ikke faae. Sagen blev atter udsat. Man vedtog at sende en Kondolation til Br. Ducken i Henseende til hans Kones Død. Talen førtes nu hen paa Optagelsen af Saadanne, som vare døbte af Branglærere. Efter en længere Diskussion desangaaende, blev Resultatet, at Konferentsen ikke kunde tage Beslutning angaaende ethvert enkelt Tilfælde; man vilde overlade disse til Menighedens eget Skjøn. Dog raadede man til at være forsigtige i saadanne Tilfælde.

Br. Scheve afgav en Beretning angaaende en dertil udnævnt Kommissions Beslutning angaaende nogle i flere Klasser henliggende Benge. Hele Overskudet beløb sig til 3267 Rd. 1 Mk. 8 ß. Efter de fornødne Undersøgelser af visse Forhold, anviste Konferentsen 1333 Rd. 2 Mk. til Forbunds-kassen, 827 Rd. 1 Mk. 8 ß til Invalidkassen, 706 Rd. 4 Mk. til de Vandlidte i Ringst og 400 til Missionen iblandt Soldaterne.

Br. Wiehler førte derpaa en Sag paa Bane, om Menigheders Forsald til Verdslighed. Om denne Gjenstand blev der diskuteret længe og udførligt. Opmærksomheden henledees paa Synder, som stode i Forbindelse hermed, saasom paa Hovmod, Egenfind, Hidslighed, Forfængelighed, verdslige Besøg om Sabbathen, Gjerighed og deslige, for hvilke Ting man burde advare hinanden. Dette Møde sluttedes $\frac{1}{4}$ Time tidligere end ellers formedelt St. Duckens Begravelse og om Eftermiddagen afholdtes af samme Grund intet Møde.

Sjette Møde, Mandag Formiddag, den 31te Marts. Efter Sang, Bøn og Protokollens Læsning, bleve nogle Brødre, som havde indfundet sig, anmeldte. Sagen om Verdslighed i Menighederne fortsattes. Br. Ducken gjorde opmærksom paa, at Uppighed i Klædebragt og Aftenselskaber havde skadet den hamb. Menighed saare meget.

Br. Scheve fremsførte et Forslag angaaende Fred imellem Menigheden i Hamborg og den i Al-

tona. Man talede længe om denne Sag, men Mødet sluttedes uden at den blev endt.

Syvende Møde, Mandag Eftermiddag, den 31te Marts. Efter Sang og Bøn blev samme Sag fortsat i hele dette Møde, men uden noget Resultat.

Ottende Møde, Tirsdag Formiddag, den 1ste April. Formedelfst Upasselighed var Br. Oncken ikke tilstede. Efter endnu en lang Diskussion om samme Sag, besluttede Konferentsen, at al Forhandling om hvem der havde Retten paa sin Side skulde bortfalde. Man vilde kun forhandle paa Freds og Forsonings Grundlag.

Niende Møde, Tirsdag Eftermiddag, den 1ste April, efter indledende Ophbyggelse, udnævntes en Kommission, bestaaende af 11 Brødre, som skulde forhandle med hverandre angaaende den Hamborg-Altonaske Sag. En Hilsen fra Br. Oncken modtoges, hvorpaa Sagen om Verdslighed i Menighederne blev fortsat i hele dette Møde, som sluttedes med Bøn, efterat det var meddeelt, at de forskjellige Foreninger skulde samle sig den næste Eftermiddag.

Tiende Møde, Onsdag Formiddag, den 2den April. Efter Sang og Bøn, og Protokollens Læsning blev der meddeelt Noget om den Kommissions Sammenkomst, som var blevet udnævnt i det forrige Møde. Der blev en Konferentsbeslutning fra 1849 læst, hvilken lyder saaledes: „De her forsamlede Brødre forpligte sig hermed til, at anbefale de Menigheder, som de forestaae, at de i vanskelige Tilfælde ville henvende sig til en eller anden Menighed og enkelte Brødre om Hjælp og Raad.“ — Et Forslag, at anmode begge Menigheder om ved at udnævne tre Bødre hver og ved dem søge nærmere Overenskomst med hinanden, blev ikke antaget.

Der blev nu meddeelt, at der fandtes 150 russiske Brødre, virkelige Rusere, som bleve stærkt forfulgte, og Br. G. W. Lehmann blev anmodet om, at sende en Skrivelse til den evangeliske Alliance desangaaende.

Br. Liebig førte Talen hen paa Trangen til en Lærer i Odessa i Rusland. Med det Samme taltes der ogsaa om Trangen til en saadan i Riga. Det overlodes til de ordnende Brødre, at gjøre Noget i denne Sag.

Da Menighederne i Rusland og i Tyrkiet havde forenet sig om at indsende den Begjæring, at de maatte ansees for en sydrussisk-tyrkisk Forening, blev dette indrømmet dem. Br. Alf sagde, at de ogsaa snart haabede at faae en Forening i Polen. I Henseende til Birkfomheden iblandt de polske Katholiker, blandt hvilke det ikke var vanskeligt at faae Indgang, ønskede han een eller to Missionærer ansatte og nogle Traktater udgivne. Man havde vel nogle polske Traktater, men de vare i et plat udannet Sprog. Nogle Brødre meldte nu deres Afreise. Br. Stangnovski meddeelte, at de dertil udnævnte Brødre havde befundet Kassereregnskaberne rigtige. Enkassen havde en Gjæld paa 101 Rd. 2 Mk. Skulde Grundkapitalen ikke angribes, maatte Bidragene forhøies.

Stevte Møde, Torsdag Formiddag, den 3die April. Som sædvanlig begyndt med Sang og Bøn. Der gjordes et Par Bemærkninger angaaende de omtalte Tidsskrifter, og derpaa angaaende nogle Ytringer, som Br. Feddersen havde udtalt. Menigheden i Kiel blev optaget i Forbundet. Der udnævntes en Kommission til at foreslaae Statuter til Vaisenhusskassen. Det blev dernæst vedtaget for Fremtiden at offentliggjøre de Spørgsmaal, hvorover man ønskede talt i Konferentsen, førend dens Møder skulde finde Sted.

Et Spørgsmaal, om Søndagen er de Christnes Sabbat, blev eenstemmig besvaret med Ja. Man forhandlede derpaa om, hvorledes Menighederne i Forbundet

skulde forholde sig ligeoverfor den altonaske Menighed, hvortil der blev svaret ved et Forslag af Remnik og ved Afstemning over dette, at naar et Medlem fra hvilken som helst Menighed reiste til Hamborg eller til Altona, da skulde et saadant Medlem skriftlig anbefales til den hamborgske Menighed, men aldrig til den altonaske. — Et Par Breve bleve derpaa læste. Det ene af dem rettede det Spørgsmaal til Konferentsen om Haandspaalæggesse efter Daaben var skriftmæssig. Dette blev besvaret saaledes, at Oberen skulde i den Henseende rette sig efter Menighedens Ønske. Et andet Spørgsmaal, om Nogen kunde være Eldste, hvis Hustru ikke stod i Menigheden, blev besvaret saaledes, at uagtet det var ønskeligt, at en Lærers Hustru var troende, saa havde man dog intet bestemt Guds Ord, som fordrede dette; dog maatte hun have saadanne Egenstaber, at hun ikke lagde sin Mand Hindringer i Veien i hans Embede.

Løste Møde, Torsdag Eftermiddag den 3die April.
 Protokollen blev først læst, derpaa blev der talt en Deel om de Smaaskrifter, som vare udgivne om Striden mellem Hamborg og Altona. Nogle Brødre ønskede dem tilintetgjorte; dette kunde dog ikke finde Sted, da de vare for meget udbredte. — Missionskolen kom dernæst paa Bane. Den agtedes paabegyndt i Løbet af denne Sommer. — Det blev besluttet at sende Brødrene i Amerika et Svar paa deres til Konferentsen sendte Skrivelse angaaende Stridsspørgsmaalet, som havde været saa forbarveligt. — Derpaa dreiede Talen sig, om en Bog, som er udgivet af Br. Købner. Nogle Yttringer i den dadledes af visse Brødre, som meente, at den derfor ikke burde udbredes, Købner forsvarede disse Yttringer som overeensstemmende med Guds Ord, og forsvarede sin personlige Ret til at have een eller anden Mening som aldeles ikke modsagde eller berørte vor Troesbekjendelses Indhold. Han indrømmede Andre den Ret, at have den modsatte Mening, men ikke til at dømme hans.

Br. Dnåen, Pielstid, Hartung, Alberts og Klutke bleve valgte til Forbundets ordnende Brødre. Til disses Tal hører som sædvanlig efter Statutet, de ordnende Brødres Formand i de forskjellige Foreninger.

Noogle Taksigelser bleve tilsidst vedtagne af de forsamlede Brødre, hvorpaa Konferentsens Møder sluttedes med Bøn af Br. Dnåen.